

دانشگاه هرمزگان
وزارت آموزش و پرورش
اداره کل آموزش و پرورش استان هرمزگان
معاونت آموزش و پرورش شهرستان میناب

Third National Conference on Professional Research in Psychology and Counseling

سومین همایش ملی پژوهش های حرفه ای در روانشناسی و مشاوره "با رویکرد از نگاه معلم"

بررسی رشد اجتماعی دانش آموزان متوسطه دوم و تاثیر آن بر آموزش و یادگیری

زهرا میرزائی پور

دبیر الهیات و معارف اسلامی، آموزش پرورش استان زنجان، شهرستان ايجرود

zahramirzaeipoor92@gmail.com

چکیده:

انسان اصالتاً موجودی است اجتماعی و رشد اجتماعی فرد پایه و اساس زندگی انسانی او را تشکیل می دهد. از این رو باید دانش آموز را مجموعه ای از مهارت ها که فراگیر را برای یادگیرند بهتر شدن در قلمرو درسی توانمند می سازد، در نظر گرفت. بنابراین پرداختن به رشد اجتماعی دانش آموزان دوره متوسطه دوم به عنوان عاملی تاثیرگذار در آموزش و یادگیری اهمیت زیادی دارد. هدف از این مقاله، بررسی نقش رشد اجتماعی دانش آموزان در آموزش آنان و تاثیرات ناشی از آن بر تعلیم و تربیت و یادگیری است. این پژوهش با روش کتابخانه ای انجام گرفته است و به ضرورت توجه به رشد اجتماعی، ابعاد رشد، کاربرد مفاهیم رشد اجتماعی در تعلیم و تربیت پرداخته شده است. نتایج و یافته ها نشان می دهد که توجه به رشد اجتماعی دانش آموزان فرصت های مناسبی را برای آموزش و یادگیری پایدار فراهم می کند و محیط پیرامون و دنیای اطراف خود را بهتر می شناسد و در پایان پیشنهادهایی برای چگونگی توجه به رشد اجتماعی و بهتر شدن یادگیری ذکر شده است.

واژگان کلیدی: رشد اجتماعی، دانش آموز، آموزش و یادگیری، تعلیم و تربیت.

مقدمه:

در عصر امروز با توجه به پیچیدگی جوامع و بروز ناهنجاری های روانی و رفتاری در بین کودکان و نوجوانان، لزوم پرداختن به فرایند اجتماعی شدن آن ها و مطرح کردن راهبردهای صحیح برای تقویت و شکوفایی این پدیده بیش از پیش احساس می شود. منظور از رشد اجتماعی، تکامل فرد در روابط اجتماعی است به طوری که به تواند با افراد جامعه اش هماهنگ و سازگار باشد (مقتدر، رفاهی، ۱۳۹۷).

هدف نهایی رشد اجتماعی کودکان و نوجوانان کمک به آنان به منظور دستیابی به سعادت فردی و اجتماعی در مسیر رشد و کمال شخصیت آدمی است (سیف نراقی، قبادیان، نادری، شریعتمداری، ۱۳۹۰).

رشد اجتماعی یکی از جنبه های مهم رشد انسان است. ذاتی بودن زندگی جمعی در انسان ها ضرورت تماس با دیگران و نیز توجه به این جنبه از رشد را به عنوان امری گریزناپذیر جلوه می دهد. اسلام رسکی ودان (۱۹۹۶) اجتماعی شدن را فرایندی می داند که کودکان را قادر می سازد تا رفتار دیگران را درک و پیش بینی کنند، رفتار خود را کنترل و تعامل با دیگران را تنظیم کنند. براین اساس رشد اجتماعی عبارت است از: تشخیص حقوق و مسئولیت های خود و دیگران، دوست یابی، همکاری با گروه، قضاوت های اخلاقی و کسب استقلال (کافی، زینعلی، جاوید، میاه نهري، ۱۳۹۲). در هر بحثی که با رشد شخصیت و رشد اجتماعی سروکار داشته باشد مفهوم اجتماعی شدن مطرح می شود. اجتماعی شدن فرایندی است که از طریق آن کودکان رفتار، مهارت ها، انگیزه ها، ارزش ها، اعتقادات و معیارهایی که مطلوب و مناسب و مشخصه ی فرهنگ شان هست می آموزند (ابری، یوسفی، حاجی بابایی، رهگذر). رشد اجتماعی تحت تأثیر عوامل متعددی از جمله؛ خانواده، مدرسه، گروه دوستان، تلویزیون، جنسیت و نژاد، وضعیت اجتماعی- اقتصادی و فعالیت های حرکتی قرار دارد که نوع و چگونگی وضعیت آن ها ممکن است سبب تسریع رشد اجتماعی یا برعکس کند (مقتدری،